

CETĂȚI ALE PÎINII

de Marcel BRESLAȘU

Ei, da! Adevărate centre de producție, organizate pe temeieri moderne, gospodărite după principiul științifice, înzestrate cu un utilaj adesea la nivelul tehnicii mondiale, încadrate cu oameni tot mai calificați, mai specializați — au devenit și devin zi de zi mai mult, satele noastre. Planificăm astăzi „pîinea” ca în oricare altă ramură a producției naționale; munca în mediul rural dobîndește, din ce în ce mai mult, trăsăturile unei activități industriale. Deosebiriile dintre oraș și sat încep să se șteargă, treptat, așa cum au prevăzut clasicii marxism-leninismului. Că trebuie să se împlinească, pe drumul construirii socialismului și al comunismului. Săteni și orașeni își îmbină strădanile pentru împlinirea și consolidarea fiecărei etape a acestui drum luminos, pentru atingerea țelului final al partidului nostru: construirea societății comuniste. Victoriile de pînă acum le cheazășuesc pe cele viitoare și privim cu încredere implinirea celor mai îndrăznețe visuri. Unul dintre aceste visuri a fost de milenii „pîinea” indestulătoare, nu numai ca un simbol a ceea ce rîvneam, ci ca o curmare a tragiceii realități în care s-au zbatut oamenii, într-o orinduire așezată pe nedreptate și pe exploatare.

Cetăți ale oțelului, ale cărbunelui, ale energiei electrice, răsărite pe harta țării — și dînd și ele „recolte” tot mai bogate care hrănesc și fac să crească în industria națională, întorcîndu-se într-o ploaie de bunuri, frățește împărțită pe tot întinsul țării; cetățile pîinii întregesc acest circuit, aducînd la dreapta împărțea contribuția hărniciei și a priceperii sătenilor în „prelucrarea” dăruitului și darnicului nostru pămînt.

Cu două decenii în urmă, cînd făceam întii pași pe calea schimbărilor revoluționare ale vieții noastre, luptînd cu greutatea fireștii ale oricărui început, cel care semnează aceste rînduri scria într-o revistă menită a face cunoscute în străinătate realizările poporului eliberat din lunga lui robie, nădejdiile și avîntele lui eforturi de a lichida apăsătoarea moștenire a trecutului, de a deschide matcă largă viitorului: „România este o țară a contrastelor — a deosebirilor celor mai izbitoare. Orașele — așa cum s-au dezvoltat ele în vremea burgheziei — înfățișează, alături, semnele bogăției, huzurului și trîndăviei citorva, și cele ale vieții trudnice, mizerie, pline de tristeți și amărăciuni, a celor mulți. Veacuri de civilizație despart „centrul” de periferie, nevăzute dar strașnice bariere se înalță pretutindeni. Cît despre sate — chiar cele din preajma Capitalei — au rămas ca în vremea străbunilor, primitive, folosînd unelte rudimentare, bintuite de boll și de supersilții. Pentru a regăsi urmele și umbrele trecutului, nu e nevoie să urci înapoi firul istoriei — este destul să pătrunzi cîtiva kilometri pe întinderea Bărăganului...”

Și iată că astăzi, după douăzeci de ani, oaspeții de peste hotare care ne vizitează țara nu mai conțenesc a se minuna, printre altele, de înfățișarea satului românesc, de epocalele progrese făcute, de împărțirea lui din toate cuceririle științei, tehnicii, culturii și artei. O sumedenie de savanți cercetează în institute și laboratoare înzestrate din belșug cu aparatul necesar, problemele agriculturii. Universitățile noastre trimit în fiecare an „pe teren”, pe ogoarele gospodăriilor, cadre de tehnicieni cu o pregătire temeinică. Țăranii (care pe vremuri veneau la oraș numai ca... să piardă procesele cu boierii și arendașii) vin acum la școli de calificare, de perfecționare.

Alături de învățător, de medic, de agronom, de zootehnician, printre cărturaril satelor din zilele noastre se numără și „metodistul” căminului cultural. E un du-te vino neîncetat între echipele artistice sau sportive, o rețea de întreceri, de competiții și concursuri — de la planul local pînă la cel republican — care leagă orașele și satele noastre. Cinematograful, radioul și televiziunea — fără a mai vorbi de ziare, de reviste, de conferințe, de schimburi de experiență — micșorează și ele pe zi ce trece diferența dintre lumea satului și cea a orașului. Lumina a pătruns în casele oamenilor: și lumina becului — și aceea a cărții. Un număr mereu sporit de „copii de țaran” își continuă învățătura pînă la cele mai înalte școli. Mulți dintre ei se întorc în comunele de baștină, sau în altele, tot din mediul rural, intelectuali de tip nou, tineri care știu să unească teoria cu practica, gîndirea cu acți-

nea. Ei nu se mărginesc la desfășurarea muncii profesionale, ci devin factori hotărîtori în ridicarea nivelului de conștiință patriotică și socialistă a țărânimii noastre de acum, sîelnici ascultați și îndrumători urmași cu încredere de muncitorii din „cetățile pîinii”.

Civilizația nu stă în schimbarea straielor, a portului — ci în aceea a mentalității, a orizontului, a concepției despre lume... Ca eroul din povestea populației, săteanul vremii, într-o zi cit într-un an” și înaintează „cu pași de șapte leghe” pe calea acestor transformări, a acestei drumeții prin basmul nostru trăit aievea.

Am înșălat doar cîteva gînduri pentru frații și surorile (eu pot să adaug: și nepoții!) de la țară — acum, în pragul marilor sărbători a poporului întreg: al patrului Congres al Partidului nostru iubit.

PRIN STEPĂ

Prin stepă, în goană, zaraf
Ce pradă arginții luminii,
Trecea — măturînd și ciulinii —
Un vifor, un munte de praf.

Tîrînd după el ne-nterupt
Dulăul pustului — jaful —
Deasupra era numai praful.
Pămîntul — era dedesubt.

Și-un lanț de demult, scutura
Dulăul cel mare, pămîntul.
...Deasupra era numai vîntul.
Furtuna — în oameni era.

CICERONE THEODORESCU

Marea de griu a Bărăganului unduiește în bătaia vîntului.

Foto: T. IOANEȘ

Note de lectură

Saşa PANĂ:

ÎN PREAJMA MUTĂRILOR

Literatura lui Saşa Pană, — poezia şi proza sa, — desfăşurată perseverent pe parcursul a mai bine de trei decenii, s-a născut dintr-o mare dragoste comunistă pentru om, — dintr-o luare de poziţie partinică, luidă, critică şi angajată. Chiar şi atunci când Saşa Pană, — primul şi ultimul de altfel, — a adunat în volum, spre marea lui cinste, opera lui Urmuz, ceea ce l-a determinat să întreprindă această muncă de editor, a fost, înainte de orice, tot faptul că prin „bucăţelele” urmuziene, el putea să lovească în burtă-verzimea şi orînduirea putredă capitalistă de odinioară; în felul acesta, Saşa Pană deschidea, fie spus în trecut, încă

de pe atunci, dar de pe poziţii principiale, o uşă băştinaşă către literatura lui Franz Kafka, vecină cu a lui Urmuz.

Volumul apărut de curînd în Editura pentru literatură se deschide cu o Notă în care autorul, — scriitor şi medic în acelaşi timp, — îşi face „etiologia” şi-şi pune... „diagnoza”. Considerînd că „paginile acestei cărţi... au în primul rînd o valoare memorialistică”, el le situează „pe linia unor Anton Bacalbaşa şi Gh. Brăescu, cu mijloace pe care le oferă satira”, dar adăugînd, condus de o lucidă principialitate, că „în aceleaşi împrejurări am înfăiştat dovezi de corectitudine şi umanitate”.

Saşa Pană apreciază că volumul său recent este alcătuit din „schite şi povestiri”. „Secvenţele” sale nu sînt nici numai schiţe şi nici numai povestiri, ci instantanee de viaţă şi din viaţă, în urzirea cărora scriitorul a intervenit numai în măsura în care n-a vroit ca ele să fie nici pagini de jurnal, nici „fotografii” epice şi nici evocări. „Sînt întîmplări care se tipăresc în memorie cu o cerneală ce nu se şterge toată viaţa”, spune Saşa Pană chiar la începutul volumului. Între faptele vieţii de odinioară şi cititorul de acum, scriitorul n-a avut decît rolul de curier grijuliu.

De altfel, cine cunoaşte Dorohoiul (p. 37—63) de acum 40 de ani, Bucureştiul (p. 7—11) din preajma lui 1930 sau Flămînzii (p. 90—133) al Botoşanilor, de unde „a pornit în mijlocul lui martie 1907 scînteia pirjoulului”, va circula prin paginile acestui volum, cu sentimentul că, datorită miraculosului curier, i s-a pus la dispoziţie un vehicul care-l poartă îndărăt, în fundul vremii. Te afli în „ieri”, dar vezi acest „ieri” cu ochii de azi. Cu o virulenţă partinică neostentativă, Saşa Pană aduce, de pildă, printre altele, în Cordonul sanitar, aşa-numita protipendadă dorohioiană, cu toate încălţările şi crimele ei, exact cum era, dar nu uită să rechemă şi „lăută lui Budală” — bătrînul Budală, primul profesor de vioară al marelui Enescu! Plină de mucegai, mizerie şi durere, iată mahalaua Ghiţăloaia, şi hanul lui Veiner şi cofetăria Linsker şi strada Moruzi, în faţa căreia se găsea farmacia Timuş, u pe doamna Marcu, aidoma ca în viaţă. Era pe vremea cînd practica medicina eminentul mamoş şi ginecolog Binder...

Asemenea cărţi, ca şi viaţa, nu se sfîrşesc niciodată, deşi trecutul pe care-l evocă este mort pentru totdeauna.

PETRU MANOLIU

Scenă din piesa „Omul care a văzut moarlea” de Victor Eftimiu în interpretarea echipei de artişti amatori a căminului cultural din Jiblea Veche, raionul Rîmnicul Vilcea, prezentată în cadrul fazei interraionale din Călimăneşti.

O NOUĂ FORMATIE

La Aiton, lângă dealul Feleacului, repetă dansatorii... O sută de dansatori... Şi a venit satul să-i vadă. Stă lumea înghesuită pe băncile de lingă pereţi şi n picioare şi urmăreşte cu ochii atenţi fiecare pas, fiecare mişcare pe care o face echipa. Sus în colţul din stînga al scenei taraful cîntă într-una. În sală, dansatorii, de la copiii care au împlinit doar şapte ani şi pînă la bătrînii care au trecut pragul celui de-al şaptelea deceniu de viaţă, execută ponturi şi mărunţesc pămîntul de parcă ar arde sub tălpile lor.

Formaţia care repetă şi care îţi aminteşte în multe privinţe (originalitate, stil, măiestrie, număr de oameni) de cele mai bune echipe din ultimul concurs, este o formaţie nouă. N-a împlinit decît patru luni, iar dansatorii ei s-au infiltat la joc în această seară doar pentru a 15-a oară.

Ideia înfiinţării unei echipe mari de dansuri la Aiton care să interpreteze frumosele jocuri de pe aceste meleaguri era o dorinţă mai veche a sătenilor din comună. (La Aiton a existat cu ani în urmă o formaţie mai mică de dansuri). Exemplul vecinilor din Ceanu-Mare a căror formaţie a obţinut titlul de Laureată al celui de-al VII-lea Concurs pe ţară a dat imbold realizării acestei dorinţe. Problema unei echipe de jocuri a început să intereseze din ce în ce mai mulţi oameni din comună. Se discuta despre aceasta în brigăzile de cîmp, la ferme şi în casele oamenilor.

Pe la mijlocul lui februarie, un anunţ afişat în comună invita la cîmp pe toţi acei care ştiau să danseze şi voiau să facă parte din echipă. Şi oamenii au venit. Au venit mulţi. S-au prezentat peste 200 de tineri, vîrstnici şi bătrîni. Ioan Sindean, şeful brigăzii

de cîmp a venit cu mulţi dansatori din brigadă. Au venit şi îngrijitorii de la ferme, s-au prezentat şi ciobanii Nicolae Chioreanu, Vasile Jişa şi alţii.

În ziua cînd a început selecţionarea celor mai buni dansatori a venit la cîmp şi moş Ioan Chira, om de 70 de ani, veteranul dansatorilor din Aiton. De jucat nu mai joacă de mult. A dansat timp de patru decenii şi a fost unul dintre vestiţii dansatori de pe aceste meleaguri. Experienţa lui, cunoştinţele privind jocurile vechi din comună a vrut să le pună la îndemîna formaţiei. De aceea a venit în mijlocul lor. Şi moş Ioan Chira a dat un ajutor la alegerea celor mai buni dansatori şi a devenit, cum obişnuiesc oamenii să spună, „consilierul” formaţiei. De cînd a luat fiinţă echipa el n-a lipsit încă de la nici o repetiţie. Dă îndrumări, le arată dansatorilor cum să execute figurile mai grele ale dansurilor vechi.

Şi în această seară Ioan Chira e prezent la repetiţie. Stă la o masă lingă Eugen Haiduc, instructorul Comitetului raional de partid-Turda care a sprijinit cu căldură înfiinţarea formaţiei. De acolo urmăresc atent jocul. Nici n-au terminat încă bine muzicanţii o melodie veche de pe Someş, după care au dansat copiii, cînd a intrat în joc echipa de tineri. Patruzeci de dansatori între 18 şi 35 de ani joacă România căluşărească un dans local. În fruntea lor un om înalt, tînăr şi el. E Vasile Sindean, preşedintele cooperativei agricole de producţie din comună, instructorul acestei echipe şi unul dintre animatorii întregii formaţii. Alături de el sînt harnici cooperatori şi meşteri într-ale dansului: Aurel şi Lucia Jişa, Florian Orb, Augustin Călugăr şoferul cooperativei şi Carolina Călugăr, soţia sa, Gavril Man şi alţii. Şi cum joacă ei Sucitoarele! Aşa-

zice acestui dans care după spusele oamenilor e cunoscut numai la Aiton şi în comuna Feleac. E un dans interesant, original, cu un ritm foarte rapid şi dansatorii îl joacă cu două bite aidoma sucitoarelor pe care femeile le folosesc la făcutul tăiţelilor. Se dansează în cerc, numai de către bărbaţi şi în timpul jocului se execută diferite figuri cu sucitoarele.

Echipa de vîrstnici şi bătrîni joacă în această seară cu numai 30 de oameni. Lipsese de la repetiţii şase dansatori, ciobanii cooperativei plecaţi cu oile la stînă. Dansatorii care joacă acum laolaltă cu echipa de tineri dansul Româneşte în ponturi au vîrsta între 45 şi 65 de ani. Numai unul singur e mai tînăr: Valer Feneşan, secretarul sfatului popular comunal, instructorul echipei, un foarte bun dansator şi cunoscător al jocurilor din localitate. Urmăreşte-i numai pe „bătrînii”: Ion Plăcintar, Aurel Jişa Grosu, Ion Chioreanu şi Vasile Suciu cum joacă, cum execută figurile „schlopătarea în genunchi”, „bătutul căciilor” cu săritură sau „foarfeca” şi n-ai îndrăzni să le dai anii pe care îi au.

Formaţia de dansuri din Aiton pe care am văzut-o de curînd la cea de-a 15-a repetiţie lucrînd sub îndrumarea lui Octavian Potra, deşi este o formaţie tînără, a început să fie cunoscută şi apreciată în tot raionul Turda. Recent ea a fost invitată la Luna şi la Tureni, pentru a prezenta spectacole alături de cele mai bune formaţii din raion.

Notaţi-vă: formaţia de dansuri din comuna Aiton de lingă dealul Feleacului. Veţi auzi încă multe lucruri frumoase despre ea.

R. IARAI

INTERVIURI...

În comuna Avrig, regiunea Braşov, am luat două interviuri. Primul căruia ne-am adresat a fost directorul căminului cultural.

— În ce măsură activitatea culturală este legată de viaţa comunei?

— În cea mai largă măsură. Şi o să vă explic de ce. În primul rînd pentru că se desfăşoară la căminul aflat chiar în centrul comunei, iar în al doilea rînd pentru că la ea asistă oameni din comuna noastră. Iată deci principalele legături cu viaţa comunei.

— Care sînt formele de activitate culturală ce tratează aspecte ale muncii din cooperativa agricolă de producţie?

— Aha, am înţeles. Va să zică doriţi să ştiţi care sînt formele... Da, e clar. Vreţi să mai repetaţi întrebarea?

— Organizaţi seri de calcul sau de întrebări şi răspunsuri prin care să puneţi problemele cooperativei agricole?

— Momentan, de vreo lună nu s-au mai făcut.

— Ce cuprinde programul brigăzii artistice de agitaţie?

— Multe. Vorbim în el despre toate realizările din comună. Cred că n-am uitat nici una. Cineva a dat sugestia ca atunci cînd se va face inventarul la magazinul sătesc să fie folosiţi textierii programului de brigadă, că se pricep.

— Dar nu există în activitatea cooperativelor agricole ceva care să necesite intervenţia brigăzii de agitaţie?

— Nu ştiu... nu cred... să mă gîndesc...

I-am lăsat directorului căminului cultural timp de

gîndire şi m-am adresat secretarului comitetului comunal U.T.M. Acesta, după ce a vorbit despre aportul tinerilor în activitatea cooperativei agricole de producţie, a dat şi o seamă de exemple care ar putea constitui surse bogate de inspiraţie pentru textierii brigăzii artistice.

— Recent, s-a discutat în adunarea generală a organizaţiei noastre cazul utemistului Paul Meltzer, îngrijitor la sectorul zootehnic. Într-o vreme el era fruntaş, dar acum producţia de lapte a vacilor pe

care le îngrijeşte este tot mai mică. În afară de faptul că nu le mai îngrijeşte cum trebuie, se pare că Meltzer a deprins obiceiul să bea din acest lapte. Probabil s-a gîndit că dacă cronicarii sportivi îl tot critică pe Pircălab de la Dinamo că nu bea lapte, de ce să n-o facă el care are laptele la îndemînă. Poate aşa o să ajungă mare fotbalist. În cooperativa agricolă mai sînt tineri ca Maria Munteanu sau Maria Moldor care preferă să stea acasă decît să vină la muncă.

— Iată deci că există exemple negative ce trebuie criticate de către brigada artistică de agitaţie, de ce nu luaţi legătură cu secretarul U.T.M.? ar putea întreba oricine pe directorul căminului.

— Nu este nevoie. Eu sînt şi secretar al organizaţiei U.T.M. şi director al căminului, ar răspunde, imperturbabil directorul căminului cultural.

Şi, într-adevăr are dreptate. Directorul căminului şi secretarul organizaţiei U.T.M. sînt una şi aceeaşi persoană.

C. ANDREI

Din activitatea
cooperativelor agricole
de producție

LIPSURI MAI VECHI... ȘI ÎNVĂȚĂMINTE NOI

Adunarea generală a cooperativelor agricole din Călugăreni-Giurgiu a ales un consiliu de conducere nou. Faptul a fost impus de necesitate. Consiliul vechi nu a răspuns așteptărilor. La adunarea generală s-a analizat critic activitatea vechii conduceri și s-au tras învățăminte.

Noul președinte este inginerul agronom Dan Ivănescu. El este membru în Consiliul Superior al Agriculturii și deputat comunal. Sătenii îl știu, îl prețuiesc pentru pricepere și i-au acordat încrederea. Credem că nu s-au înșelat. El ne spune că s-a făcut din primele zile o analiză a activității economice din ultimii ani a cooperativei agricole. Concluzia pare la prima vedere ciudată. În 1961 fondul de bază al cooperativei a fost de 1 200 000 lei. În următorii trei ani el se triplează.

Dar tot în acest timp valoarea zilei-muncă scade sistematic deși firesc ar fi fost să crească. Explicația vine singură. Vechea conducere nu a cheltuit banii cooperativei cu simț gospodăresc; n-a avut în vedere eficiența economică a investițiilor. S-au făcut cheltuieli la întâmplare, iar ca să folosim vorba unor cooperativiști, „s-a semănat griu pe piatră”. Cum vreți să rodească? Vechiul consiliu, având în frunte pe Grigore Pareche, a ignorat cu totul principiul muncii colective. Președintele nu se consulta decât cu un singur om, fostul tehnician agricol Stănică Petrescu, cu care era prieten. Așa a izbutit pînă la urmă să uite că mai există un consiliu și o adunare generală. Cei doi au hotărît astfel începerea unor lucrări fără utilitate practică. În primăvara lui 1964 s-a făcut la poalele Dealului Doamnei un canal, destinat irigației grădinii. Dar nivelul n-a fost bun, amplasarea lui rău aleasă. Utilajul de irigare existent la cooperativa agricolă era sub capacitatea cerută de lucrare. Pentru săparea canalului s-au consumat 13 000 zile-muncă. La primele ploii de toamnă canalul a fost astupat de pămîntul scurs de pe mal. Menționăm că lucrarea nici n-a fost trecută în planul de producție și ea n-a putut fi supusă ca atare judecării colective. Un alt fapt, izvorînd tot din necunoașterea potențialului real al cooperativei agricole, era încheierea de contracte de livrare pe efective probabile. Anul trecut cooperativa din Călugăreni a făcut unităților contractante un număr de porci, conținînd pe fătările ulterioare. Dar lucrurile nu s-au petrecut așa. Scroafele n-au ținut seama de contract, au fătat un număr mai mic de porci, iar cooperativa nu și-a putut îndeplini obligația contractuală.

După cum se știe, la începutul fiecărui an se prevede un volum de zile-muncă ce trebuie consumat cît mai judicios cu putință. Dar aici, la Călugăreni, ele au fost azvirlite în vînt cu amîndouă brațele. Irosire de zile-muncă se făcea și în zilele de vîrf ale campaniilor, cînd treburile se aglomerau din lipsa unei eșalonări a lucrărilor. Ca o consecință, porumbul a fost rărit tirziu și cu efecte negative pentru producție.

Sînt fapte asupra cărora cooperativii agricoli din Călugăreni au reflectat îndelung.

Pentru anul în curs este prevăzut ca valoarea fiecărei zile-muncă să crească cu 6 lei (numai bani). L-am întrebat pe tînărul președinte dacă de astădată s-a ținut cont de realitățile cooperativei agricole. Răspunsul a venit decis și repede: „Creșterea e conformă cu prevederile planului de producție, pe care avem datoria să-l respectăm la literă. Ne-am gândit că resursele n-au fost puse pînă acum în valoare și care pot să contribuie, fiecare în parte, la mărirea venitului. Amintesc micșorarea cheltuielilor de producție, urmărirea rentabilității investițiilor, o evidență contabilă strictă”.

— Lucrurile acestea se fac acum? — îl întrebăm.

— Da — ne asigură — și încă din prima zi a anului. În fiecare lună se întocmește un studiu al activității economice financiare, la care colabo-

rează consiliul împreună cu contabilitatea. În cîmp am făcut o nouă tarlalizare, cu tarlale avînd latura de 700 m, care permit o mecanizare mai bună, uniformizarea acțiunii de fertilizare, un control mai eficace al lucrărilor. Numai din reducerea drumurilor de acces s-au recuperat 7 ha.

Sînt motive să se creadă că la Călugăreni activitatea cooperativei agricole de producție și a consiliului său de conducere decurge acum după criteriile noi. Anul acesta livrările de grășuni către stat depășesc cantitățile trecute esențial în contract, cu 5 tone. Sînt, de asemenea, condiții — (și ele sînt binecunoscute de consiliu) — ca livrările de carne de vacă să depășească contractul cu 9 tone. Un stimu-

lent puternic îl constituie noile prețuri de achiziție stabilite în recenta Hotărîre a C.C. al P.M.R. Dintre mijloacele care stau la îndemîna cooperativei pentru realizarea unei atari producții animale ni se amintește reorganizarea fermelor de animale, îngrijirea și hrănirea atentă a acestora, lotizarea lor după producție, fapt care permite evidența rentabilității animalelor și — de la începutul acestui an — retribuirea îngrijitorilor după producția livrată. Nu sînt lucruri necunoscute. Ele au stat și la îndemîna vechii conduceri. Dar nu au fost luate în seamă.

Cei din Călugăreni sînt cunoscători cultivatori de legume și pepeni. Anul acesta, concomitent cu reducerea su-

prafeței de grădină (disponibilul a fost repartizat altor culturi) va crește venitul la hectar datorită culturilor intensive, îngrășării suplimentare, desfacerii rapide pe piețe a legumelor proaspete.

Așadar problema cheie, grija nr. 1 a celor din Călugăreni, este acum obținerea unor producții tot mai mari de pe unitatea de suprafață, de la fiecare animal în parte.

— Și aici — mărturisește președintele — găsim clarificarea, deplină orientare, sprijin în proiectul de Directive.

Pînă anul trecut cultura plantelor industriale era firavă (doar 3 la sută din arabil) deși ele aduceau venituri bune. Anul acesta s-au extins pe 17 la sută din arabil. Venitul: o jumătate de milion. Pentru prima oară vor reține acum din cultură proprie sămînța pentru viitoarea recoltă. Președintele care-i și aprobator regional pentru recunoașterea loturilor semincere valoroase și stabilirea purității și autenticității lor, ne asigură că prima operație de acest gen o va face asupra propriilor culturi. Pentru la anul vor avea o sămînță viguroasă care garantează o recoltă la fel.

O inițiativă în sectorul zootehnic o constituie schimbarea vacilor neproductive cu exemplare productive recoltate din bazinele de îngrășare ale statului.

Președintele nu s-ar fi oprit enumerînd. Nădăjduim însă că pentru a le sublinia truda căutării, inventivitatea, pasiunea, exemplele citate sînt satisfăcătoare.

V. TOSO

La sedlul brigăzii a 9-a a S.M.T. Lehliu, combinele sînt gata de recoltare.

Cum v-ați pregătit de seceriș?

Ne aflăm în preajma uneia din cele mai importante lucrări agricole — recoltarea păioaselor. Și cu cît se va face mai în grabă și mai bine cu atît ciștigul va fi mai mare. Pentru că, secerișul, ca și alte lucrări și chiar mai mult, cere o bună organizare, multă operativitate, într-un cuvînt, cere o pregătire prealabilă minuțioasă și, mai cu seamă, spirit de prevedere.

Recoltarea păioaselor înseamnă asigurarea brațelor de muncă necesare, înseamnă pregătirea mașinilor, a greblelor mecanice, selectoarelor și a mijloacelor de transport, a magaziiilor pentru depozitarea boabelor în cele mai bune condiții.

Îndeobște perioada secerișului cuprinde zile cu timp frumos, deosebit de călduroase, ceea ce favorizează recoltarea. Dar dacă lucrurile vor sta altminteri și timpul va fi neprielnic? Răspund la întrebare, membrii cooperativei agricole Periam, regiunea Banat. Merită să fie cunoscut. Sus-numiții au de recoltat peste 1 200 hectare griu și orz, dispunînd de 15 combine și numeroase secerători-legători. În condiții normale de lucru, prin folosirea la maximum a combinelor și celorlalte mijloace, recoltarea va fi isprăvită în cel mult 9 zile lucrătoare. Aceasta este varianta I a planului tehnic operativ. Dar cei din Periam s-au dovedit foarte prevăzători. S-ar putea ca timpul să nu fie destul de prielnic. Poți să nu ții seama de capriciile vremii? Așa s-a născut ideea variantei a doua a planului.

Ce cuprinde această variantă? Firește că se vor folosi și în această caz combine pe cît se va fi cu putință. S-a găsit însă că este necesar să se organizeze de pe acum echipe de coșai,

s-au luat măsuri pentru organizarea transportului de snopi la ariile de treier, pentru organizarea de echipe la batoze. Iată așadar măsuri care dovedesc spirit de prevedere, chibzuință gospodărească, grijă față de rodul muncii unui an întreg.

Cooperativa agricolă de producție din Sinleni-Arad are de recoltat peste 800 hectare cu griu, orz, seară și ovăz. Planul recoltării este întocmit. În caz de timp prielnic, întreaga suprafață va fi recoltată cu combinele. Pînă aici toate sînt bune dar... Ce te faci cînd din cele 8 combine pe care le are brigada de tractoare, care deservește cooperativa, doar 5 au fost pregătite pentru recoltare? Acum, în pragul secerișului, 3 combine abia urmează să fie revizuite și bineînțeles reparate, deși, din evidența S.M.T. Aradul-Nou rezultă că toate combinele au fost puse la punct.

Serioase rămîneri în urmă cu reparatul mașinilor se constată și la stațiunile de mașini și tractoare din Tg. Secuiesc, Făgăraș și Hărman, reg. Brașov. Mai sînt cazuri, și nu puține, de neglijență în pregătirea bazelor de recepție. Din cauza lucrărilor de mîntuială în bazele din Roman și Galbeni, reg. Bacău, apa provenită din ploii se infiltrează în magazii.

Recoltarea nu înseamnă numai secerișul, adică lucrarea în sine de stringere boabelor, nu înseamnă încă piine pe masă. Punerea grabnică la adăpost a recoltei are, de asemenea, o mare însemnătate, după cum, foarte importantă este grija față de griul pentru sămînță. Timpul destul de înaintat mai îngăduie totuși luarea de măsuri astfel încît strînsul și depozitarea boabelor să se facă în cele mai bune condiții.

IASI - oraș al școlilor

Prin definiție oraș cultural — cu o continuitate istorică de cetate a învățării în care tradițiile sînt conjugate activ la vastul proces socialist de instrucție și educație — „bătrînul” Iași te surprinde în primul rînd prin tinerețe. Cifrele statistice privind ansamblul școlilor ieșene de azi oferă un tablou cu totul aparte care, transpus pe harta vie, diurnă a orașului, îți dă imaginea unui impunător amplasament de edificii dedicate științei și culturii. Populația școlară și cea universitară pare să constituie mai mult de jumătate din numărul locuitorilor orașului. La mai bine de o sută de mii de locuitori, tinerețea e cea care domină și, închipuiți-vă, coloanele de tineri grăbind în fiecare dimineață pe lespezile de muzeu ale străzilor, prin defileele de monumente ale istoriei naționale, spre amfiteatrele școlilor destășurate radiar, din centrul orașului, de la Palatul Culturii pînă spre crestele colinelor care împrejmuesc așezarea ieșană. Nota originală și fundamentală a orașului e aceea de tinerețe purtătoare a unui mesaj plin de semnificații în care sînt îngemă-

supra cărții la căderea nopții. Ne vin în minte cuvintele lui Mihail Sadoveanu care, evocîndu-și anii de tinerețe ieșană, nota, la scara realităților de atunci, imaginea plină de farmec a „învățăcelilor”, imagine care astăzi e mult amplificată, cu vaste reverberații în viața acestui oraș cu strălucite tradiții. „Epoca intrării mele la Academia Mihăileană — toamna anului 1897 — o pot socoti ca una dintre cele mai ferice ale tinereții mele. Veneam de la un mic gimnaziu, dintr-un orașel provincial de la iazuri și hugeacuri... și intram dintr-o dată într-o fierbere pe care nu preget nici o clipă s-o numesc intelectuală... Convorbirile animate, la care am participat din primul moment, erau în legătură cu literatura și cu problemele sociale. O însuflețire generoasă aduna neconștient acele inimi tinere la discuțiile interminabile... Din prima clipă am găsit ce să citesc și am și început a citi cu ardore... N-am citit niciodată așa de mult, așa de încordat ca în acei ani ai liceului. Cea mai mare parte dintre elevi citea cu aceeași pasiune... La ieșirea de după-amiază a claselor superioare, cred că orice străin ar fi fost impre-

Deși în vacanță, copiii torului Vasile Stă-

Așezat la catedră, diriginta clasei face apelul. E un mărunțel și brunet, cu părul cărunt. În acele clipe eronante, gîndul îl duce cu douăzeci și cinci de ani. În bănci, doi zeci și trei de „elevi” la fel ca atunci minus ștrengăriile de adolescenți, cum toți sînt oameni maturi — și dintre ei cărunți, ca și profesorii. Fiecare auzindu-și numele, strigă: — Prezent!

Exact ca odinioară, cînd erau ultimă clasă a liceului Avram Iancu din Brad. Apoi comunică celorlalți au ajuns și unde lucrează. Unii sînt ingineri, alții geologi, profesori, medici, juriști. Unul anunță că-și ziar Trei n-au putut veni personal, dar au trimis cîte o scrisoare cu rugămintea de-a fi socotiți prezenți. aceștia au reușit în viață. Unul e doctor universitar, al doilea inginer celălalt șef al unei gări din regiunea Crișana.

Fiecare e îndreptățit să fie mîndru de sine și de colegii lui, dar și mîndri sînt profesorii care se bucură pe sămînta zvirliță de ei nu a căpe piatră zveriditoare. Elevii și profesorii, laolaltă, datorează unanimă cunoștință partidului, care le-a creat condiții să izbîndească. Îmi spune aceasta profesorii Nestor Lupei, Pa-

Fața nouă a bătrînului Iași.

nate omagiul tradițiilor și elogiul actualității în plină efervescentă de studiu, de învățatură, de creație a noilor construcții. Numai „orașul universitar”, cum e numită arborescența complexelor de învățămînt studențesc dezvoltate puternic și prestigios în anii puterii populare (de la două institute cu cîteva facultăți, în 1938, la șase institute cu 28 de facultăți, înglobînd aproape 17 000 de studenți), ar putea aduce dovada dominației de tinerețe și de învățatură. „Orașul universitar”, salbă de lumină în ampla revoluție culturală inițiată, organizată și condusă de partid, — cu amănunțimea lui de laboratoare moderne, de muzee specializate, de biblioteci sistematizate, de cămine, de zone naturale de studii și cercetări — se desfășoară pe distanțe de kilometri spre dealul Copoului, tinzînd să înglobeze în aria pe care o cuprinde pînă și grădinile publice aflate în perimetrul „studențesc”. Spre convingere, una din cele mai mari grădini ale orașului, aflată în calea centurii universitare, va deveni grădina botanică, fiind recreativă recent de studiu pentru reputata facultate ieșană de științele naturii, urmînd să fie bogat înzestrată și să intre în competiție cu cele mai dotate grădini botanice din țară. În această grădina se află și „teiul lui Eminescu”. Să ne imaginăm, pentru a recompenza tabloulul cotidian al Iașilor, alături de mîile de studenți cele cîteva zeci de mii de elevi cuprinși în școlile „dese ca și copacii”, cum spunea un poet, să adăugăm și pe cei din rețeaua de școli din jurul întreprinderilor și vom avea sub ochi „populația majoritară de tineri” care deschide zilnic diminețile de lucru ale orașului și aprinde zărilor a-

sionat vîzînd acei adolescenți ducîndu-și pe străzi, cu popasuri, discuțiile animate de filozofie și literatură...”

Am străbătut „orașul universitar” în plină sesiune a examenelor. În laboratoarele facultăților de științe și în secțiile Institutului politehnic, la colocvii și examene studenții dezvoltau probleme legate direct de realitățile moderne ale industriei noastre socialiste, de perspectivele deschise de cele mai noi cuceriri. O secțiune făcută în „orașul universitar” de la sălile de lectură ale bibliotecilor, la amfiteatre, laboratoare și de aici la „centura” celor șapte cămine studențești nou construite, aduc grăitoare dovadă a grijii partidului pentru tineretul patriei, pentru temeinicia lui pregătire pe drumul însușirii științei și culturii.

În bibliotecă Facultății de mecanică, de pildă, studenții au la dispoziție peste 30 000 de volume și o informație bogată privind mișcarea matematică mondială (biblioteca primește publicații de specialitate din peste 40 de țări). După cum în orele practice de studiu se folosesc de binefacerile mașinilor electronice. La Facultatea de chimie, în laboratorul de tehnologie se urmăreau la scară mică procese chimice moderne realizate sau în curs de realizare în cele mai noi uzine ale noastre: Govora, Slatina etc.

Tinărul își trăiește existența de studiu sub semnul exigențelor celor mai actuale ale desăvîrșirii construcției socialiste.

ȘTEFAN BĂNULESCU

Să facem, cititorule, o plimbare în Buzău. Ne propunem de la început să străbatem în cîteva clădiri noi — frumoase și civilizate care s-au instaurat în șirag de frumuseți.

Pentru început ne oprim la o fabrică de producție. Aici ne-am întreținut tele cooperativei agricole, un om mîndru de soare.

— Urmînd Directivele celui de-șef subliniază președintele, cooperativei puternică dezvoltare. În perioada cel de-al IV-lea drumul nostru a fost Poate cîteva cifre o să vă dea o idee de bază abia de 360 mii lei, iar aceluia oane. Tot comparativ cu anul 1960 aibă astăzi 619 tașine. De la 54, matcă 4 029 de la 535. Construcții membrii cooperativei un motiv de '60 aveam doar șapte construcții, care văzute de departe par un oraș.

— Cifrele sînt într-adevăr grăitoare — Și-au format un nou fel de cooperativă de avutur cooperativei vă dau multe exemple. O să mă opresc la comunistul Nicolae V. Ghiță. El e cînd era dus cu vacile la tabăra din de aici, venea în fiecare seară să veferise o operație. Noaptea stătea din cerea — iar dimineața, la ora multă.

La prima vedere faptul relatat de agricole de producție nu conține cînfapte însă merită să fie băgăte în aspectul cotidian.

Să ne continuăm vizita prin Smeș. Localul este ridicat de nume veche tradiție. Nu demult și-a sărbătorit zilele care au avut loc cu acel prilej vîrstă de 78 de ani și-a depășit pînă, rău îmbrăcați, sfioși, adunați în bea cu nimic de celelalte căsuțe a tenția să se numească școală. Scun doseală de pămînt, neîncăpătoare, stăteau să cadă — băncile pînțului 70 de ani cînd era în casa părinților local se chinuia un singur învățăbuitoare...”

În antiteză, tinăra directoare Eleonora bîre între cocioabele prin care a fost clădire de acum, care cuprinde 16 s-

ti-Giurgiu sub supravegherea atentă a învățăgrijese rondurile cu flori din curtea școlii.

DE ZIUA ÎNVĂȚĂTORULUI

OMAGII

Oncescu, Emil Popa și Tudor escu; o spun și foștii elevi David orghe, astăzi medic primar în d, Gora Mircea, în prezent ingi- la Reșița, Fizedeanu Viorel, in- er agronom șef la g.a.s. Vinga, r Nicolae profesor și alții. Din cei ciți au fost în aceeași promoție, u ajuns ingineri, 4 medici, 2 geo- , 3 profesori, 2 juriști, un ziarist l șefi de gară.

sculându-i cum povestesc epi- le din viața lor, mă întreb: ce lin ar fi avut ei în România bur- zo-moșierească? În majoritate fii mineri, de mici funcționari și de uni din satele cocoțate pe coastele le ale Munților Apuseni, numai ini ar putut să obțină o diplomă versitară. Cei mai mulți dintre ei fi rămas fără perspectivă, cum li întimplat multora mai în vîrstă, chiar de-ar fi sfințit o facultate, ar ngroșat numărul șomerilor intelec- li.

ste acesta unul dintre miile de mple de pe întinsul patriei. Ince- l încă din primii ani de după erare, învățătorilor și profesori- li s-au creat excelente condiții de ică; strădaniile lor dau roade eu mai imbucurătoare. Baza ma- ală a învățămîntului a crescut cu are an. Dacă odinioară, învățăto- erau siliți să țină lecții în ma-

ghernițe mucegăioase, improprii învă- țămîntului, astăzi la tot pasul întil- nești școli noi. Am vizitat de cu- rind comuna Gogoșari, din raionul Giurgiu. În toate satele care alcă- tuiesc această comună sint școli noi, spațioase și luminoase, înconjurare cu grădini de flori, unde învățătorii lu- crează cu multă plăcere.

În cei patruzeci de ani, de cînd slujește în satul său, Drăghiceanu din raionul Giurgiu, învățătorul Stancu R. Nedea a avut circa o mie de elevi. Aproape 100 dintre aceștia au termi- nat diferite școli, devenind cadre de folos în munca de construire a socia- lismului, muncitori calificați, maiștri de cele mai variate specialități, ingi- neri, profesori, învățători. Puțini, însă, dintre cei pe care Stancu R. Ne- dea i-a învățat carte în prima pe- rioadă a activității sale, au mers la școli medii și superioare. Sint atît de puțini, încît îi numeri pe degetele ce- lor două miini. Acum, într-un singur an, merg mai mulți elevi la școli me- dii și profesionale, decît au mers în toți cei douăzeci de ani dinainte de Eliberare. Și bineînțeles, lucrurile nu se vor opri aici. Pe măsură ce înain- tăm în vreme, înaintăm și în dome- niul culturii și învățămîntului.

„Dezvoltarea învățămîntului de toate gradele în perioada 1966—1970 se va caracteriza atît prin creșterea numărului de elevi și studenți, cît și

prin ridicarea nivelului său calita- tiv...” — prevede proiectul de Direc- tive ale celui de-al IV-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român. Se va dezvolta considerabil baza materială a învățămîntului. În acest scop se vor investi, în viitorul cincinal, circa 3,5 miliarde lei...

Învățămîntul va da economiei na- ționale circa 550 000 cadre.

În viitor, slujitorii școlii vor avea, deci, de spus un cuvînt și mai greu decît cel din ultimii douăzeci de ani. De fiecare dată, la marea sărbătoare, Ziua învățătorului, ei vor avea prile- jul să analizeze în ce măsură au dus la îndeplinire sarcinile puse în fața lor de partid și popor. Vor analiza realizările din domeniul școlii. Anul acesta, luînd parte la dezbaterea proiectului de Directive, ei își expri- mă dragostea nețărmurită față de partid, călăuzitorul poporului român spre zări an de an tot mai luminoase. Fiecare cifră din proiectul de Direc- tive constituie pentru ei un îndreptar și un îndemn la muncă.

Școala și slujitorii ei au un rol în- semnat în uriașul ansamblu al con- structorilor socialismului și comunis- mului. Le urăm, cu prilejul Zilei în- vățătorului, din anul acesta, noi suc- cese în munca de îndeplinire a ace- stui rol măreț și nobil.

ȘERBAN NEDELCU

PURTÎNDU-ȚI MĂREȚIA

Cînd vulturii se-nșurubează-n bolți senine,
Mă-nalț cu ei să te privesc mai bine.
Și urc cu tine-n zbor pînă la stele —
Patria mea și-a tinereții mele!

Sînt contopit cu șesurile tale,
Cu piscurile munților, natale;
Și unduiesc în brazi și-n zări de griu
Și curg spre depărtări cu orice riu:

Mă vârs în mări și în oceane, țară dragă,
Purtîndu-ți măreția-n lumea-ntreagă!...

DIM. RACHICI

BĂRĂGANUL

De-a lungul și de-a latul, tarlale nesfirșite
Tălăzuindu-și roada în adierea verii
Și zările, cu aur, jur-împrejur, tivite
Dau farmec dimineții și frumusețe serii.

Fîntîna la răscruce, cu ciutura zglobie
Proptînd, în ea, tot cerul dorințelor de-acum
Descîntă-ncet și-n taină, cu stropi de apă vie
Întreaga bucurie ce-a și purces la drum.

Iar drumul se deșiră ca un mosor de ață
Cătunele s-așază, la rînd, pe lîngă el...
Pesemne, altă carte, țăranul, azi, învață
Că inima se zbate, în piepturi, porumbel.

ȘTEFAN TĂNASE

FRUMUȘEȚI NOI

muna Smeeni, raionul ut să urmăim panglica comunei și să intrăm de vizită ale hărniceii curi. Oamenii au durat

l... Cooperativei agricole ghe Dinu — președin- le statură, cu fața arsă

Congres al partidului, agricolă a cunoscut o ongresul al III-lea și ntr-un continuu suș. În '60 aveau un fond pășit bine patru mili- zootehnic a ajuns să 702 de la 109, păsări s obțesc sint pentru țită mindrie. Dacă în em 23 de construcții,

despre oameni...

iața. Fiecare se simte agricole. Aș putea să ur la unul. E vorba de or și vara trecută, pe la vreo trei kilometri na dintre vaci care su- — deși nimeni nu i-o la tabără. întele cooperativei a- ce ispravă. Asemenea entru că au de acum

ocalul nou al școlii de ani, însă școala are o ntenarul. La festivi- opescu, un bătrîn în le: „Erau cițiva co- iță care nu se deose- id, dar care avea pre- prestrele mici, cu par- a canapele și mese ce rătă școala pînă acum r-un asemenea necăjit it de toate cele tre-

e spune: „Cîtă deose- at școala și frumoasa asă; între munca unui

singur învățător și a celor 32 de cadre didactice care predau as- tăzi în școala noastră, frecventată de 726 elevi“.

Alăturată de clădirea școlii, se află cea a modernului spital. „Spitalul de astăzi al Smeenilor ar putea sta cu cînstă în orice oraș, ne spune dr. George Bonteanu. Are secții de chirurgie, materni- tate, interne, contagioși, pediatrie și stomatologie cu utilaj modern”. (N.r. Există cabinet de stomatologie dar din neglijența secției sanitare a regiunii Ploiești, de peste doi ani nu există aici și un medic stomatolog).

Cea mai recentă construcție din Smeeni este magazinul univer- sal deschis luna trecută. Pînă atunci el funcționa într-o clădire alăturată, amenajată acum pentru o Alimentară cu autoservire și o cofetărie. Aici, la Universal, vin zilnic zeci de cetățeni, ei se în- dreaptă spre raioanele de textile, tricotațe, încălțăminte, metalo- chimice și librărie aprovizionate în permanență cu produse de ca- litate.

Semnificativă pentru a ilustra creșterea nivelului de trai, a pu- terii de cumpărare a sătenilor, este cifra de peste șapte milioane lei care însumează totalul mărfurilor desfăcute anul trecut prin magazinul din comună.

— Înainte băteam drumul pînă la Buzău ca să cumpărăm cite ceva, ne spune un om pe care l-am găsit examinînd exigent balo- tul de stofă ce-l avea în față. Acum, a venit orașul la noi.

Tot la capitolul creșterii nivelului de trai se înscrie și faptul că nu există uliță în comună, pe care să nu se fi construit case noi. Numai în ultimii patru ani numărul acestora a ajuns la 157. Oamenii nu se gîndesc însă numai la înfrumusețarea gospodăriei lor, ci și la aceea a comunei.

Nicolae Constantin — președintele sfatului popular, un tinăr inimos de 26 de ani — ne vorbește despre cite se vor înfăptui cu ajutorul deputaților, în comună, în cinstea Congresului: „Termi- năm construcția școlii din satul Moisița, brodam străzile cu flori multe ca să vadă și cel ce trece în goana mașinii că aici e o gră- dină de bucurii. De altfel, la anu' facem și trotuare. Așa-i civili- zat. Mai vrem să formăm un cor de 70 de persoane. Eu m-am și înscris. Avem echipă de teatru, brigadă artistică, formații de dan- suri... De ce să nu fie și un cor?”

Iată că deputații din Smeeni, de la care ar putea să ia exemplu și cei din alte sate, nu uită că printre multiplele lor preocupări se înscrie și viața culturală.

Ultimul popas l-am făcut la căminul cultural. Și nu am greși cu mult, dacă am numi palat de cultură această construcție impu- nătoare ce cuprinde o sală de spectacole cu 400 de locuri, un ci- nematograf cu ecran lat, o bibliotecă cu sală de lectură, stație de radioficare...

Cînd am ieșit din căminul cultural innoptase. Becuri de neon scăldau în lumina lor albă peisajul căruia adjectivul rustic nu i se mai potrivește de cițiva ani.

A. CROITORU

Căminul cultural din comuna Smeeni

■ DE LA 360 DE MII LA PESTE 4 MILIOANE LEI
■ CA LA ORAȘ ■ ÎN CINTEA CONGRESULUI

Pe marginea
proiectului
de Directive

Însemnătatea selecției la animale

După încheierea cooperativizării agriculturii s-au creat condiții pentru aplicarea în practică, pe scară tot mai largă, a metodelor științifice de creșterea animalelor. Ca urmare, s-au obținut succese importante atât în ce privește sporirea numărului de animale cât și obținerea unor producții superioare de lapte, carne, lână etc.

Proiectul de Directive ale Congresului al IV-lea al Partidului Muncitoresc Român cu privire la dezvoltarea economiei naționale în perioada 1965—1970 prevede intensificarea, în continuare, a muncii depuse în această direcție, precum și intensificarea acțiunii de selecție în vederea îmbunătățirii raselor, ceea ce va permite să se obțină anual o producție de cca. 1 150 mii tone de carne în greutate vie, peste 28 milioane hl. lapte, peste 28 mii tone de lână și peste 3 miliarde ouă.

Îmbunătățirea condițiilor de hrănire, îngrijire, întreținere și folosire a animalelor, poate duce la sporirea rapidă a productivității lor, numai dacă este însoțită de o selecție corespunzătoare efectuată după criteriile științifice. Acest lucru este dovedit de rezultatele obținute în numeroase unități agricole socialiste. Așa de pildă, în G.A.S. Mihai Viteazu, reg. Cluj și G.A.S. Varias, reg. Banat, care cresc taurine de rasă Bălțată românească, s-a ajuns la o producție medie pe vacă furajată de 4 390 litri, respectiv 5 000 litri lapte. Rezultate bune au obținut, de asemenea, numeroase cooperative agricole de producție printre care menționăm pe cele din Hărman, Bod și Hălchiu, toate din regiunea Brașov, Sintana, reg. Crișana, Peciu Nou, reg. Banat, Cîlnic, reg. Hunedoara, unde s-a ajuns la o producție de circa 3 000 litri lapte pe cap de vacă furajată, și C.A.P.

din Șimand, reg. Crișana, unde s-a realizat o producție de peste 5 kg lână pe cap de oaie.

Pentru a putea efectua o selecție corespunzătoare este necesar ca în toate cooperativele agricole de producție să se țină o evidență zootehnică precisă, care să permită cunoașterea originii și a producției animalelor de prăsilă, iar cu ocazia bonităților anuale să se rețină în crescătorie numai animalele corespunzătoare sub raportul sănătății, al dezvoltării corporale, al producției, originii, exteriorului și constituției. Animalele reținute în efectivul matcă trebuie impecabile cu reproducători de calitate superioară, pentru ca producții obținute să fie mai valoroși decât mamele.

Metoda de însămînțare artificială permite o mai bună folosire a reproducătorilor de mare valoare. Astfel, în timp ce în cazul monteii naturale de la un taur se pot obține 60—80 viței pe an, în cazul însămînțării artificiale se pot obține până la 1 500 viței. Extinderea acestei metode va permite îmbunătățirea rapidă a efectivelor de animale.

Aplicarea pe scară largă a metodei de apreciere a reproducătorilor folosiți la însămînțări artificiale după calitatea urmașilor va permite reținerea la prăsilă numai a aceluia care își transmit însușirile valoroase. În acest fel, vom putea avea certitudinea că urmașii obținuți, în cazul că vor fi bine hrăniți și îngrijiți, vor da producții superioare.

În scopul îmbunătățirii și intensificării muncii de selecție în creșterea animalelor, Consiliul Superior al Agriculturii, împreună cu Institutul de Cercetări Zootehnice,

Se prevede ca la sfîrșitul anului 1970

să se ajungă pe întreaga țară

vor definitiva în scurt timp instrucțiunile pentru aprecierea reproducătorilor după calitatea urmașilor, precum și noi instrucțiuni pentru bonitatea animalelor. Transpunerea în viață a indicațiilor date prin aceste instrucțiuni, concomitent cu îmbunătățirea condițiilor de creștere și folosire a animalelor,

vor permite realizarea și depășirea sarcinilor trasate lucrătorilor din sectorul zootehnic prin proiectul de Directive ale Congresului al IV-lea al partidului.

Ing. ARCADIE PETRESCU
cercetător științific principal la
Institutul de Cercetări Zootehnice

Medicul vă sfăluiește

FOLIOASELE MICRORADIOFOTOGRAFIEI

O dată cu descoperirea razelor Roentgen sau X (așa cum au fost denumite de descoperitorul lor) omenirea a intrat în stăpînirea unui mijloc foarte prețios de cunoaștere a eventualelor boli ascunse ale organismului (tuberculoza, boli de inimă etc.).

Tuberculoza pulmonară este cea mai înșelătoare dintre aceste boli, deoarece atunci când bacilul Koch (microbul tuberculozei) pătrunde în organism, de foarte multe ori omul nu-și dă seama. Abia târziu, când boala a ajuns într-o fază înaintată, el se simte slăbit, tușește și are temperatură. În tot acest interval de timp — de la îmbolnăvirea organismului și pînă la semnele de boală resimțite — suferindul poate îmbolnăvi pe cei din jurul său. Totodată, el pierde prilejul de a se îngriji atunci când boala este la început.

Îată de ce, este foarte important ca toți oamenii — indiferent dacă se simt sau nu bolnavi — să-și facă o radioscopie pulmonară, prin care se văd adevăratele semne de îmbolnăvire — atunci când există.

Intrucât pentru a face radioscopii la milioane de oameni ar fi necesare multe aparate și medici care să execute aceste examene, tehnica modernă a reușit să fabrice un dispozitiv de fotografiere a ecranului radiosopic și astfel — cu deosebită ușurință — pot fi controlați radiologic și să se fotografieze radioscopia, la multe sute de oameni, în timp foarte scurt. Medici specialiști citează apoi fotografiile obținute și astfel, într-un interval de timp mult mai redus și cu personal medical de specialitate, pot fi cuprinse în acest control mase mari de oameni.

De asemenea, o dată cu controlul plămînilor, apare pe microfotografie și cordul și pot fi depistați bolnavii de inimă, care deși suferinzi nu-și dau seama de acest lucru.

Dr. GH. M. GHEORGHE

MAGAZIN ȘTIINȚIFIC

CLEI PENTRU LIPIREA OASELOR FRACTURATE

La Institutul compușilor elemento-organici al Academiei de Știință a U.R.S.S. a fost sintetizat nu de mult un clei denumit *ciacrin*, care s-a dovedit a fi foarte bun pentru lipirea țesuturilor vii și în special a oaselor. Pe cale operatorie fragmentele de oase sint așezate la loc după ungerea preliminară cu un strat subțire de *ciacrin*. Aderarea are loc în câteva minute. După aceea, plaga este cusută și pusă în ghips.

În unele cazuri, fractura este întărită cu tije de os conservate care se lipește, de asemenea, cu *ciacrin*. Rezistența imbinării oaselor fracturate este foarte mare. *Ciacrinul* nu este toxic și nici nu privește dezvoltării microbilor.

Pînă acum au fost efectuate zeci de operații, în cursul cărora au fost lipite cu clei nu numai bucăți mici de oase ci și fragmente de bază.

Rezultatele operațiilor sint foarte încurajatoare, toți bolnavii însănătoșindu-se.

METODĂ DE INGRĂȘARE A SOLULUI

Cercetători de la Universitatea din statul Wisconsin (S.U.A.) au elaborat o metodă originală de îngășare a

solului. Potrivit acestei metode, în sol se incorporează un amestec de sulf măcinat mărunt și fosforiți. Viermii și bacteriile contribuie la transformarea sulfului în acid sulfuric. Acesta, la rândul său, acționează asupra făinii de fosforiți, degajînd din ea sărurile de fosforiți care sint asimilate de rădăcinile plantei.

Verificările au arătat că rezultatele acestui procedeu de îngășare minerală a solului nu sint inferioare celor obținute prin folosirea superfosfatului produs pe cale industrială. În schimb, procedeu de îngășare minerală costă mult mai puțin decît cel obișnuit.

MEDIC ELECTRONIC

Uniunea de întreprinderi de tehnică medicală „Kras-

nogvardeieț" din Leningrad a produs aparatul „ANT-717"

pentru terapia de joasă frecvență, denumit și medicul electronic. Specialiștii consideră că acest aparat este deosebit de eficient în tratamentul sciaticii, nevralgiilor, lumbago-ului, contuziunilor, traumatismelor etc.

PREPARAT CHIMIC CARE OPREȘTE CREȘTEREA IERBII

În S.U.A. a fost realizat un preparat care inhibă creșterea ierbii pe marginea șoselelor, pe terenurile sportive etc. Acest preparat oprește, printr-o singură pulverizare, chiar și creșterea copacilor în decursul unui sezon.

Produsul cu care plantele sint stropite — de preferință primăvara —, este absorbit de frunzele plantelor verzi și se acumulează la baza mugurilor. Preparatul astfel acumulat blochează diviziunea celulelor la muguri și împiedică creșterea lor.

O MARE PROBLEMĂ A AMERICII LATINE

Mase de oameni sărmani, dezrădăcinați, fără adăpost, fără cămin, rătăcesc în căutare de lucru, fără a găsi undeva condiții favorabile... **Il campesino** (lucrător al cimpului) aspiră la stabilitate... Proprietarul poate să-i arendeze o parcelă, dar el nu se poate decide să-și piardă dreptul feudal asupra pământului... Aceasta a fost cauza principală a tulburărilor care s-au produs pe câteva plantații de cafea. Sub ochii țărănilor izgoniți de proprietar, au fost arse colibe ale acestora, pe care ei și familiile lor le construiseră cu atita și atita trudă.

Este o relatare din 1935 a unui om politic columbian citată într-un articol, despre unele probleme ale reformei agrare în America Latină, apărut în aprilie 1965 în Revista Internațională a Muncii, editată de O.I.M.

Evenimentele dovedesc că și astăzi, ca în urmă cu mai multe decenii, atitudinea claselor conducătoare față de rezolvarea progresistă a problemei agrare rămâne aceeași și în esența ei, și în manifestările sale concrete. La Cuzco, în Peru, țărăni care luptă pentru reforma agrară au fost decimați de forțele polițienești. În regiunea Marquetalia din Columbia, unde țărăni răsculați au ocupat pământurile moșierești necultivate, a fost concentrată o mare parte a armatei care, totuși, nu a reușit să înfrângă eroica rezistență a răzmeriței. Zilele acestea, în Peru, mișcarea de guerilla a reizbucnit cu o forță sporită, una din cauzele ei

de latifundiar stăpinesc 45 la sută din pământul cultivabil.

O cifră globală, sintetizând asemenea statistici, pe plan continental, este dată de revista mexicană „Vision”: „Ceva mai mult de 1 la sută din proprietarii unităților agricole, cei cu peste 1000 de ha, sînt stăpîni a 61 la sută din terenurile propice culturilor agricole”.

Inegalitatea socială pe care o determină această situație este adîncită de existența formelor de șerbie, (peonajul), a unui mare număr de oameni fără pământ, dintre care o parte o formează lucrătorii agricoli. O altă parte — și masa lor este în permanentă creștere — îngroașă armata șomerilor de la orașe, alcătuint populația așa ziselor „briuri ale mizeriei” din jurul marilor centre urbane.

Parazitismul latifundiarilor este scos în evidență chiar de un sociolog care, în urmă cu mai mulți ani, făcuse elogiul marii proprietăți. Este vorba de Gilberto Freyre care declară, acum, că: „Printre acești mari proprietari sînt mulți care trăiesc departe de pământurile care le aparțin... Ei utilizează metodele de producție cele mai arhaice și neeconomice, folosind lucrători agricoli pe care-i plătează rău și-i tratează ca pe niște robi”.

În linii mari, aceste recunoașteri cuprind în ele rațiunile principale pentru care se impune necesitatea unor reforme agrare care să contribuie la schimbarea stărilor de lucru actuale. Structura economică și socială din agricultura latino-ameri-

ci întăresc poziția de clasă. Deseori țăranul care reușește să-și procure prin răscumpărare un lot de pământ, se vede lipsit de apă și inventar. În Bolivia n-au fost rare cazurile cînd, din aceste motive, țărăni „improprietați” au abandonat loturile primite. Dar în majoritatea țărilor latino-americeane nu s-a pus nici măcar problema unor asemenea pseudo-reforme agrare.

Latifundiarilor care dețin importante poziții politice sabotează sistematic orice proiect de reformă agrară, fie ea chiar minimă. Într-o perioadă de 15 ani (1945—1960), în parlamentul brazilian au fost propuse și... înmormintate, 200 de proiecte de reformă agrară.

Monopolurile străine, și mai ales cele din S.U.A., care stăpinesc mari întinderi de pământ în țările Americii Latine, manevrează de asemenea (prin mituiri, șantaj și — mai ales — prin susținerea unor regimuri reacționare) pentru zădărnicierea oricăror acțiuni care ar putea să le atingă interesele. Iar aceste interese în-

seamnă profituri uriașe. În Honduras, trustul „United Fruit Company” a investit 100 milioane de dolari, dar profiturile lui anuale se ridică la 496 milioane de dolari. În Nicaragua, același trust stăpînește 40 la sută din totalul pământurilor cultivabile.

Conjugarea poziției latifundiarilor și cea a monopolurilor își găsește expresia în politica economică a diferitelor guverne.

Despre această orientare, Josue de Castro scrie în cartea-i citată, următoarele: „Din partea guvernelor latino-americeane nu s-a întreprins pînă în prezent nici o reformă de fond... Latifundia continuă să domnească și, împreună cu ea, mizeria și foametea. Toate încercările de reformă agrară întreprinse de diferite țări s-au lovit de rezistența unor minorități atotputernice”.

Prin politica acestei minorități se explică reacția de împotrivire tot mai largă a majorității în care loveste această politică.

EUGEN POP

Din programul de radio și televiziune pe săptămîna 27 iunie — 3 iulie

STIRI: Duminică: programul I: 7; 20; 22; 23.52; programul II: 7.30; 10.30; 14; 19; 21; 23; 0.52; programul III: 16; 21.30; în fiecare zi de lucru: programul I: 5; 6; 7; 10; 12; 14; 16; 20; 22; 23.52; programul II: 7.30; 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21; 23; 0.52; programul III: 18; 21.30.

EMISIUNI PENTRU SATE: Duminică: programul I: 7.30 — Jurnalul satelor; în fiecare zi de lucru: programul I: 6.20 — Jurnalul satelor.

DUMINICĂ: programul I: 8.06 La microfon Angela Moldovan și taragotistul Iosif Milu. 11.30 „Scrisori pe poșta” — emisiune de muzică populară. 15.00 Program de muzică populară, la cererea ascultătorilor. 20.20 Premieră. Teatru la microfon — „29 grade la umbră”, comedie de Eugene Labiche și „Bunicul nostru drag”, comedie de Stanley Houghton. programul II: 6.30 „Țara mea e ca o floare” — muzică populară. 9.00 Muzică populară cerută de ascultători. 10.30 „Oameni, ani, împliniri!” 10.45 Fragmente din opereta „Ana Lugojana” de Filaret Barbu. 13.15 Popas folcloric în țările Americii Latine. 16.00 „Dragu-mi-i în sat la joc” — emisiune de cîntece și jocuri populare. 19.05 Emisiune de romane. 19.30 Invitatul emisiunii noastre: Nicolae Herlea. 20.45 Cîntec spreceze minune cu Alexandru Grozău. 21.45 Pagini umoristice în lectura actorului Toma Caragiu.

LUNI: programul I: 9.00 Cîntă orchestra de muzică populară a Filarmonei de stat din Cluj. 11.30 Melodii populare interpretate de Vasile Cărnău. Guți Adolf și Ion Matache. 15.29 „Drag mi-e cîntecul și jocul” — emisiune de muzică populară. 17.30 „Întreg poporul se înscrie la cuvînt”. 18.05 Din comoara folclorului nostru: jocuri din Oltenia. programul II: 7.50 „Cîntă d-alea, d-ale noastre” — melodii populare. 10.00 Versul platurilor noastre — melodii populare. 12.30 „Din pînia gramofonului” — Emisiunea vă prilejulește împlinirea cu melodii și interpreți de odinioară al cîntecului nostru popular. 13.45 „Mai mîndră țara noastră crește” — program de cîntece. 16.00 „De la virful bradului, la albastrul valului” — emisiune de muzică populară. 20.40 „Ce mi-e drag, adun în cîntec” — emisiune de muzică populară.

MARȚI: programul I: 8.06 Cîntă orchestra de muzică populară a Radioteleviziunii, dirijor George Vancu. 11.45 „De-ar fi dorul ca o floare” 12.30 Melodii populare interpretate de Tîța Bărbulescu, Emil Drosu și Gheorghe Stănică. 16.15 „Mindru-i azi ogorul țării” — emisiune de cîntece și jocuri. 19.15 „Ascultăți și alegeți” — varietăți muzicale; programul II: 7.50 Cîntă orchestra de muzică populară a sfatului popular din Giurgiu. 9.45 Muzică populară. 11.55 „Cîntăreții satelor” — melodii populare. 15.10 „Ca pe Mureș pe la noi” — emisiune de muzică populară. 18.00 Jocuri populare din diferite regiuni ale țării. 21.20 Cîntă Maria Peter și Ion Coșoi — melodii populare.

MIERCURI: programul I: 9.30 Pentru fiecare — melodia populară preferată. 14.10 Popas pe platurile moldovene — emisiune de folclor. 18.05 Varietăți muzicale. 21.30 Interpretări ale muzicii populare. Aurelia Fătu-Răduțu. Ion Luican și Ionel Banu. programul II: 8.30 Cîntece despre apele patriei și jocuri populare. 10.30 Melodii populare doborogene interpretate de Ana Dănilă și Ion Eșpan. 13.03 Cîntăreți români de operă. 16.00 Cîntece de dragoste și jocuri populare. 19.65 Cîntă Ileana Constantinescu și acordeonistul Constantin Bordeianu. 19.30 Teatru la microfon „Patru sub un acoperiș”, comedie de Smirnova și Kreindek. 21.30 Maestri ai arcusului: David Oistrach.

JOI: programul I: 9.25 Soliști și orchestre de muzică populară. 12.30 Cîntă

tare partidului — emisiune de versuri. 13.10 Itinerar folcloric prin regiunile patriei. 15.30 Muzică populară interpretată de Angela Ruciu, Dumitru Bălăsoiu și Toni Dumitrache. 17.35 La această oră melodii populare îndrăgite. 21.30 O interpretă a cîntecului bîhorean: Sofia Popa. programul II: 7.50 Din cele mai cunoscute melodii populare. 11.03 Cîntă orchestra de muzică populară „Cernegura” din Piatra Neamț. 12.30 Tineri interpreți de muzică populară. 13.20 „Ne-am născut cu lumină”. Debuturi ale tinerilor poeți în colecția „Luceafărul”. 19.05 Seară de romane cu Lia Crăciunescu. Traian Uilecan și Stefan Lăzărescu.

VINERI: programul I: 8.35 Melodii populare interpretate de Constantin Chisăr, Ilie Artinescu și Nicu Costache. 10.03 Teatru la microfon: „Moartea unui artist”, scenariu radiofonic de Horia Lovinescu. 12.30 „De la mîndra vine dorul” — melodii populare. 15.00 Soliști și formații artistice de amatori. 21.15 Retrospectivă — Opere literare apărute în ultimii ani: „Scriinul negru” de George Călinescu. programul II: 9.03 Vechi melodii populare. 12.00 Popas pe platurile bănețene. 16.00 Cîntă Maria Cotîrea și Marin Pogon. 18.45 Buchet de melodii populare din Argeș. 19.50 „Astă-seară, petrecem în familie” — muzică de dans.

SÂMBĂȚĂ: programul I: 8.06 Melodii alese de muzică populară. 11.00 Soliști de muzică populară. 12.40 Cîntece de nuntă și jocuri populare. 15.45 Cîntă Nelu Hutu și Stefan Stroe — melodii populare. 18.55 Program de romane. 21.45 Cîntece de pe la noi; programul II: 7.50 Orchestra de muzică populară a Uzinelor „Grivița Roșie” din București. 10.35 De la flutur la marile ansambluri. 12.00 Folclor muzical din Muntenia. 15.10 Melodii populare interpretate de Victoria Baciu și Ion Lăceanu. 19.05 Cîntecul popular și solistul preferat.

TELEVIZIUNE DUMINICĂ

11.00 Emisiune pentru sate: ● Pămînturi smulse apelor ● „Mărire Bărbănelului” — reportaj filmat ● „Noutăți din agricultură” — jurnal agricol ● Interviu nostru: Ce măsuri atî luat pentru asigurarea unor furaje de bună calitate? ● Muzică populară românească.

După-amiază: Duminică sportivă. Fotbal: transmisiunea întîlnirilor dintre echipele Rapid-Crișul; Dinamo București-Petrolul.

19.20 Film: „Valsul nemuritor”.
21.30 Melodii celebre... în armonii noi. Emisiune muzical-coregrafică.

LUNI

19.45 Orizont '70.
20.15 Film: „Zborul Interupt”.
21.40 Cîntă soprana Arta Florescu.

MIERCURI

20.00 Transmisiune de la Teatru „C. I. Nottara”: „Act venetian” de Camil Petrescu.

JOI

20.00 Debuturi.
21.00 Orizont '70.
21.30 Cîntece și jocuri populare rămăsești în interpretarea formațiilor casei de cultură a studenților din București.

VINERI

21.20 8 compozitori, 8 melodii.
22.00 30 de minute cu... Ștefan Ciobotărașu.

SÂMBĂȚĂ

21.00 Festivalul filmului românesc — Mamafa 1965.
22.00 Retrospectivă umoristică. Emisiunea a VII-a cu... Alexandru Lulescu și Nicu Constantin.

Mișcarea de partizani împotriva regimurilor dictatoriale, pentru largi reforme democratice a luat un avînt deosebit în întreaga Americă Latină. Unitățile de partizani din Venezuela de pildă, acționează intens în statul Falcon, în regiunea munților Sierra de Carro și alte regiuni. Țărăni, deși sînt în permanență hărțuiți, percheziționați și jefuiți de produsele lor, deși mulți dintre ei au fost arestați și schingiuți, sprijină din toată inima lupta partizanilor.
În clișeu: partizani în munții Venezuelei.

fiind situația economică și socială a sărăcimii satelor.

Relațiile de proprietate în agricultura țărilor Americii Latine, ca și imperativul folosirii mai raționale a pământului, strîns legate de necesitatea unor schimbări profunde în aceste direcții — constituie unele din problemele cele mai arzătoare ale continentului.

Amprenta inapoierei

Existența predominantă a marilor latifundii în majoritatea țărilor latino-americeane pune amprenta inapoierei pe cele mai diverse domenii ale vieții economice și politice.

Referindu-se la nord-estul Braziliei, cu aprecieri generalizatoare, asupra aspectelor continentale ale problemei agrare, savantul Josue de Castro scrie într-o foarte recentă lucrare a sa: — „O analiză mai aprofundată a problemei agrare pune în evidență în ce măsură structura latifundiară, semifeudală se menține vie și atotputernică... Cel mai mare obstacol în calea smulgerii acestor rădăcini feudale constă în concentrarea proprietății în miinile unui mic număr de latifundiar”.

O revistă vest-germană, „Aussenpolitik”, a publicat anul acesta cîteva statistici recente în legătură cu această concentrare a pământului. În Ecuador, de pildă, 1400 de familii

cană împiedică obținerea unei productivități mai ridicate în această ramură a economiei. Monocultura se cere a fi înlocuită cu diversificarea agriculturii, metodele arhaice necesită înlocuirea lor cu metode moderne de cultivare a pământului, concomitent cu investiții în utilaje și pentru învățămînt. Acest lucru este foarte important pentru țările Americii Latine, unde dezvoltarea generală a economiei depinde, în cea mai mare măsură, de veniturile realizate în agricultură.

Reforma agrară!

Necesitatea reformei agrare se impune atît de puternic, încît ea a devenit, în ultimii ani, și obiectul unor proiecte oficiale. Practic, însă, nici în țările unde s-au împlinit unele reforme agrare, (Mexic, Bolivia și Peru) ele nu au fost eficiente. În primul rînd pentru că nu au urmărit lichidarea marii proprietăți funciare, ci doar satisfacerea parțială a unor revendicări țărănești. Și în Mexic, și în Bolivia, așa zisele reforme agrare s-au împlinit mai ales prin sistemul colonizării, prin repartizarea unor pămînturi în regiunile periferice ale țării și adesea inutilizabile pentru agricultură. Trăsătura principală a acestor măsuri este aceea că proprietarul funciar primește pentru pămîntul său despăgubiri mari, care

Deandoaselea

Harnic om, ca spirtul

de Eugen FRUNZA

Hai Mitache, să văd cine-mi ești și cum te porți! — I-am îndemnat la începutul începutului. Eram încă vesel, nădăjduiam că va fi un om ca toți oamenii. Uite coala, îl zic, ce mai ogor negru și gras cât vezi cu ochii. Du-te Mitache, flăcăule și lucrează-l, că acu-i vremea. Fil vrednic și s-a-jungli între frunțași.

— Nici o grijă! — mă asigură Mitache. Își îndesă căciula pe frunte și o zbughi cât ai zice pește. Pină să-l lau la ochi se și făcu nevăzut după un cot de uliță.

— Harnic bătațul! — mi-am

spus cu mulțumire. Spirt, nu altceva. Nu-l rabdă inima să stea la tafas. Numai ce a deschis ochii la soare, gata, îl și furnică în palme. Îi place munca.

Pe cîmp era forțotă mare. Oamenii, imprăștiți pe zare, se aplecau cu grijă asupra pămîntului. Din cînd în cînd răsuna în văzduh cîntec de fată.

Așa trecu ziua și soarele începu să scapete. O dată cu amurgul, satul se umplu iarăși de glasurile oamenilor întorși de la prașilă.

Eu, în porțiță, îl așteptam pe Mitache Gîndeam să-l bat

pe umăr și să-i spun bucuros: „Voinice, te-am dibuit. Ești spirt. Așa te vreau”.

Dar ia-l pe Mitache de unde nu-l. Trecuse un ceas, trecuseră două, și dumnealui nicăiri. Abia într-un tîrziu trece un vecin și-mi spune zîmbind:

— Du-te omule, și culege-l din șanț. Grohăie ca mistrețul.

— Cine bre?

— Mitache.

— Vai de mine, l-o fi pălit soarele pe cîmp.

— Da de unde!

— Păi atunci?

Vecinul nu mi-a mai răspuns. A ris în gura mare și ațit.

Ei, ce credeți? L-am găsit pe Mitache în șanț, lingă bufet. Era beat. Storăia de se cutremura pămîntul.

— Ce te doare, Mitache?

— Storr!...

Se învelise cu urechile și nu era chip să-l scot o vorbă din gură. Cu mare greu l-am auzit, la un moment dat, ca din altă lume:

— Storr... Spirrrr... hîc...

Care va să zică băuse spirt. De cînd o zbughise de lingă mine, tot în spirt a tinut-o. Și eu, care îl credeam așa și pe dincolo. Nici nu se dusesse la cîmp, afurisitul. Nu degeaba îmi venise pe căciulă chestia cu... spirtul.

Asta-i Mitache. L-am scornit și-am pățit. Oamenii buni, dați-mi un pahar cu apă, să-mi mai sting arsura de pe suflet.

FLOAREA SOARELUI

ȘI FASOLEA

Crescuse floarea soarelui mlădie
Cu franjuri de sofran la pălărie
Și vrînd să-i soarbă soarelui lumina,
Tot mai înaltă, domina grădina.

Alătura, geloasă, și fasolea
Urca pe un arac înfipt acoloa
Și tot suind pe bățul cel supus
I se păru că dînsa-i cel mai sus.

— Ei, hai vecină! zise către floare
Nu poți să vii și tu mai către soare?
— Nu mă servesc de umere străine...
Atîta pot, dar mă ridic prin mine!

REPROFILAREA

BONDARULUI

— Destul cu teorii! De ce-aș
ascunde,
Imi place munca-n stup, însă n-am
unde.

Albinele, ca să-ncheiem socoata,
Primească-mă ca trîntore și gata!

CUIUL

În miezul obiectelor lucrate
Prezența mea de cui e-o calitate.
O lipsă doar (amară ca un hap!):
Nu fac nimica... nebătuț la cap.

AUREL IORDACHE

ECOURI LA ZICALE

„Toamna se numără bobocii”.

Harnicului cu de toate
I se umple toamna sacii
Și-astfel cred că el socoate
Nu bobocii, ci... gînsacii.

„Nu vorbi de tunle în casa solnzuratului”.

Despre funie nu spun,
Însă nici despre săpun!

„Ce naște din pisică
șoareci mîntîncă”.

Cugetarea e adîncă,
Cu plăcere îi mîncă,

Dar și dacă uiți un caș
Ți-l înhață minteaș.

„Încet, încet, departe
ajungi”

Am citit cîndva-ntr-o carte
Că încet ajungi departe.
Însă aș mai vrea să știu
Dacă nu și prea tîrziu?

„Vorba dulce mult
aduce”.

„Mult aduce”, asta-i lege
Dac-o spui... cui te-nțelege.

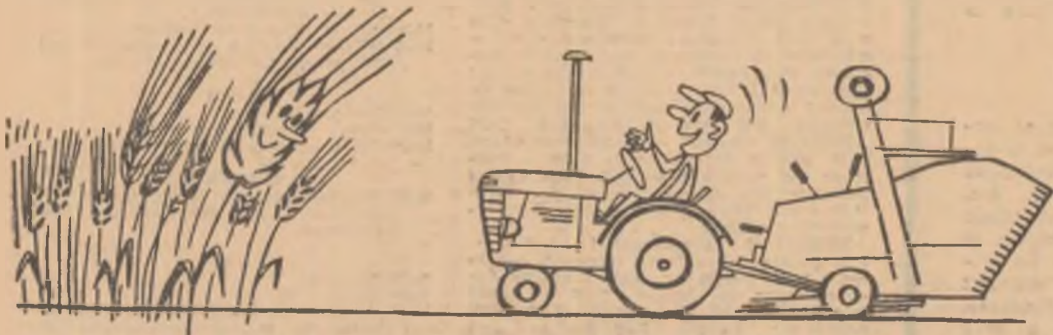
APOLLO BOLOHAN
(Cercul literar Tractorul
Brașov)

În comuna Dobra, regiunea Ploiești, s-a ținut de curînd un concurs „Cine știe ciștigă” pe tema culturii porumbului...

— Și-acum, tovarăși, să vedem cine știe, cite prașile are știuletele din dreapta?
Desen de T. PALL

La S.M.T. Lugoj toate mașinile și utilajele sînt gata pentru recoltare.

Tractoristul: — Așteptăm numai semnalul dv.!
Desen de Nic. NICOLAESCU

FIȘĂ MEDICALĂ

Numele și pronumele pacientului: Clădirea școlii medii „A. I. Cuza” din Alexandria, regiunea București.

Vîrsta: Trei ani neîmpliniți (noul născut a venit pe lume în toamna anului 1962).

Numele și pronumele tatălui: T.R.C.L.B. adică Trustul regional de construcții și locuințe București, cel care l-a făcut, dar care, judecînd după starea fizică îngrijorătoare a pacientului este mai degrabă un tată... vitreg

Simptome: Bolnavul afirmă că, atunci cînd plouă, simte apariția unor umflături în regiunea superioară a corpului său... de clădiri. Această senzație este însoțită de cojirea varului de pe pereți. În aceste condiții, vacanța copilului este mai mult decît tristă

Ce organe au fost mai vătămăte: Clasele a X-a A, B, D, E, și F. a XI-a seral, laboratorul de fizică, depozitul de aparate, biblioteca, contabilitatea și alte asemenea organe principale

Ce îngrijiri s-au dat bolnavului: Cum umflăturile au început să apară și în alte părți ale corpului, s-a aplicat pacientului un tratament de... ligheane și alte vase așezate pe sub fisurile tavanului, pentru a opri în zilele cu averse și junghiuri infiltrarea ploii în organismul bolnavului. Acest tratament băbesc nu a dat însă rezultate, dovedindu-se o dată mai mult că T.R.C.L.B.-ul a adus pe lume un copil nereușit.

Și totuși ce s-a făcut? Încă de cînd pacientul a obținut în 1962 certificatul de naștere, beneficiarul a înaintat o adresă tatălui vitreg care l-a adus pe lume cu asemenea vătămături. Adînc mișcat de rîndurile primite, tatăl în cauză — T.R.C.L.B. — a promis că va veni curînd (asta era prin 1963) și va face tot ce este necesar pentru a-l apăra pe copil de intemperii. De atunci au căzut însă multe ploii și a curs multă apă prin tavan, iar tatăl vitreg și-a uitat făgăduiala.

Ce spun examenele clinic și radiologice: La un consult făcut zilele trecute, s-a ajuns la concluzia că pacientul prezintă grave simptome de igrasie acută, cu vizibile tendințe de generalizare. Boala continuă să evolueze datorită virusului... nepăsării cu care sînt contaminați cei de la T.R.C.L.B.

Ce se recomandă: E clar că bolnavul nu se poate însănătoși fără un tratament sever aplicat tatălui (T.R.C.L.B.). Acestuia i se prescrie o critică în asemea doze încît să-și salveze copilul la timp, adică chiar în primele săptămîni ale vacanței

pt. Medicul curant
M. GHEORGHIU